

РЕШЕНИЕ

№ 1339

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 116-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПАВЕЛ Г. ПАНОВ

при участието на секретаря ДЕНИСЛАВ ВЛ. БАЙРЕКТАРОВ
като разгледа докладваното от ПАВЕЛ Г. ПАНОВ Административно наказателно дело № 20241110201700 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба срещу ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ (ЕФ) № Серия К № 3778397 на СДВР с дата на нарушението от 11.07.2020г. срещу Р. И. Р., ЕГН: *****, с който му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400.00 лева за административно нарушение на основание чл.21, ал.1 от ЗДвП вр. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП.

В жалбата се съдържат доводи, че ЕФ е неправилен, необоснован и незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния и процесуален закон. Навеждат се, че извършеното нарушение е погасено по давност. Прави възражения, че не бил отбелязан и отчетен толерансът от 3% на допустимо отклонение на техническото средство. Моли за отмяна на ЕФ.

В съдебно заседание жалбоподателят е редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е становище от адв. Б., в което моли да се уважи жалбата и да се постанови отмяната на процесния Електронен фиш и представя списък по чл. 80 от ГПК както и молба за присъждане на разноски.

Въззиваемата страна редовно призована, не изпраща представител, в писмени бележки изразява становище, че жалбата е неоснователна, необоснована и недоказана, моли за потвърждаване на ЕФ.

Съдът, като съобрази и прецени доказателствата по делото по отделно и в тяхната съвкупност, намира жалбата за допустима, като подадена в срок от лице, което има правен интерес от това. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът установи следната фактическа обстановка:

На 11.07.2020 г. в 11:05 часа жалбоподателят Р. И. Р. управлявал собственото си МПС МАЗДА МПВ, вид - ЛЕК АВТОМОБИЛ с регистрационен номер СВ **** ВН, в гр. София, по бул. Сливница с посока на движение от бул. Константин Величков към ул. Кукуш до бл. 120, при въведено ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място. На бул. Сливница до блок 120, с мобилно автотехническо средство АТСС АРН САМ S1 с № 11743ее, изпитано с протокол за проверка от БИМ от 30.09.2019г. и със снимков материал към създадения клип, е установено, че лекият автомобил, се е движел със скорост от 82 км/ч, след приспадане от 3 км/ч толеранс от 85 км/ч или с превишена скорост над разрешената от 32 км/ч.

След заснемане на нарушението, на Р. И. Р. бил издаден и връчен ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ (ЕФ) Серия К № 3778397 на СДВР с дата на нарушението от 11.07.2020 г. В предвидения срок Р. Р. не подал декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП, но подал жалба срещу електронния фиш, в следствие на което било образувано НАХД 1700 по описа за 2024 на СРС, НО, 116-ти състав.

Видно от справка за собственост на МПС, се установява, че собственик на процесния лек автомобил е именно жалбоподателят, обстоятелство, което не се оспорва по делото.

На базата на всички събрани по делото доказателства, съдът намира за установено, че действително на датата, отразена по електронния фиш, описаният в него лек автомобил е извършвал движение с превишена скорост. Това обстоятелство е било установено и надлежно заснето със съответно техническо средство, с издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване при БИМ. Същото е преминало успешно и последваща проверка, видно от протокол, приложен по делото.

Мястото и времето на нарушението са отразени по надлежния ред и достатъчно подробно в електронния фиш, за да стане ясно на наказаното лице за какво именно поведение се санкционира. Посочено е населеното място, наименованието на булеварда, където е извършено нарушението, срещу кой номер блок е установено нарушението, посоката на движение, датата и часът на нарушението.

От приложения снимков материал се вижда, че е отчетена по-висока от разрешената скорост на движение, а именно 85 км/ч. Видно е, че е налице разминаване между установената съгласно приложения снимков материал и т. нар. наказуема скорост, която именно е отразена във фиша, както и изчисленото на тази база превишение, като тук следва да се има предвид, че съгласно данните за конкретния вид система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, публикувани в Публичния регистър на одобрените средства за измерване на БИМ, както и съобразно приложения по делото протокол за проверка на техническото средство, са налице максимално допустими грешки при измерване на скорост от 3 процента или до 3 км/ч при скорост до 100 км/ч. В тази връзка и видно и от отразеното върху приложената снимка и електронния фиш, в същия са изчислени в полза на водача наказуемата скорост и наказуемото превишение, като действително установената скорост е намалена. Поради горепосоченото и в отговор на посоченото от жалбоподателя следва да се отбележи, че по делото безспорно се установи, че отчетената скорост е намалена с 3 км/ч в полза на водача, което е и допустимата грешка при измерване на скоростта до 100 км/ч съобразно посоченото в протокола за проверка.

Обжалваният електронен фиш е издаден по отношение на жалбоподателя като същия не оспорва да е управлявал МПС към момента на нарушението. Няма данни, жалбоподателят да се е възползвал от възможността по чл. 189, ал. 5, пр.1 от ЗДвП и по чл. 189, ал. 6 ЗДвП.

Електронният фиш, видно от приложената справка „Списък с намерени фишове“ по административната преписка е съставен на 13.07.2020г, а от приложената разписка към него е видно, че е връчен на 28.12.2023г. Съобразно тези данни фишът е издаден два дни след установяване на нарушителя. Спазени са всички срокове за неговото съставяне. Датата на връчване е различна от датата на съставяне и единствено касае сроковете за обжалване,

които са спазени от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Съобразно, правилото на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Настъпилата законодателна промяна в чл. 189 ЗДвП (обн., ДВ, бр. 19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 8121з-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015 г.), които изцяло са съобразени с основните положения на Тълкувателно решение № 1/26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1/2013 г. на ОС на колегиите на ВАС, налагат извод, че използването на мобилната техническа система е допустима, като законът и наредбата изрично сочат на неучастието на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава електронен фиш. Включването на автоматизираната система за видеоконтрол и нейното изключване са единствените действия, които органите по контрол на движението по пътищата, осъществяват. Мобилната система функционира изцяло самостоятелно и независимо, както и стационарната, като информацията със запамените от уреда данни се съхранява в локална компютърна конфигурация или локален сървър за издаване на административни документи във връзка с установените нарушения, което се отразява в протокол.

Обжалваният електронен фиш съдържа всички необходими данни по образец и съгласно изискванията на ЗДвП, като на констатираното превишение на скоростта е дадена правилната правна квалификация. В допълнение съдът отбелязва, че в нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, законодателят е определил изчерпателно реквизитите, които следва да съдържа електронният фиш, като същите не е необходимо да съответстват на тези, важими за едно наказателно постановление, независимо, че в определение случаи ЕФ се приравнява на влязло в сила наказателно постановление, поради което не може да се счита за съществено процесуално нарушение липсата на подробно описание на нарушението. Посочената норма е специална спрямо нормите в ЗАНН, отнасящи се до реквизитите на наказателното постановление. Също така описанието, дадено в обжалвания ЕФ, на нарушението е достатъчно подробно и ясно, за да разбере нарушителят за какво е санкциониран и къде е извършено нарушението.

В случая е налице нарушение, установено с мобилна радарна система, като в електронния фиш са описани всички негови съставомерни признаци. Нарушението е безспорно установено от приложения снимков материал от техническо средство, като в случая скоростта е била ограничена до 50 км/ч, по силата на самата разпоредба на закона (чл.21, ал.1 то ЗДвП, която предвижда максимална скорост за движение на територията на населено място за тази категория МПС - 50 км/ч). Същата е била превишена от водача, обстоятелство, което е безспорно установено. Доколкото пътят се намира в населено място общото ограничение е винаги 50 км/ч. Съответно е следвало жалбоподателят да спазва общото ограничение от 50 км/ч за населено място. Видно от протоколът за използване на АТСС липсва въведено друго ограничение на скоростта и е следвало водачът да се съобразява с общото такова за населено място.

Задължително условие за санкционирането с ЕФ е нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство, т.е. да няма човешка намеса при установяване на нарушението, за да се избегне субективният човешки фактор. С измененията на ЗДвП, публикувани в ДВ бр. 19 от 13.03.2015 г., законът беше съобразен с изложените в ТР № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата беше добавен терминът "автоматизирано" техническо средство, а съгласно §6, т.65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП- "Автоматизирани технически средства и системи са

уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес", тоест контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган, удостоверено с протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта. Видно от приложение по делото протокол, техническото средство е било поставено на посоченото в ЕФ местоположение в рамките на населено място без наличие на пътни знаци, указващи движение със скорост, различна от предвидената в чл.21, ал.1 от ЗДвП. Съответно е следвало жалбоподателя да спазва общото правило за поведение на чл.21, ал.1 от ЗДвП и да избира скорост на движение в максималните граници на тази разпореда.

Съдът следва да посочи, че към датата на нарушението, задължение за обозначението на техническо средство за регулиране на скоростта ЗДвП не предвижда. Със ЗИД ЗДвП, обн. в ДВ. Бр. 54/2017 г. беше отменена разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 8 ЗДвП, налагаща задължение на контролните органи да обозначават чрез поставяне на пътни знаци, оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи участъка от пътя, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи. Също така е отменена и разпоредбата на чл. 7 от Наредба № 81213-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (с ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г.), която също създаваше задължение за обозначаване на техническото средство. Нарушението е заснето през 2020г. и към тази дата посоченото в жалбата, задължение на контролните органи в тази насока не е било предвидено.

Съдът счита, че е спазен чл. 34, ал.1 от ЗАНН, според който не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Разпоредбата изрично е посочено, че касае за съставяне на АУАН в срок една година от извършване на нарушението или 3 месеца от установяването на нарушителя. Електронният фиш няма белезите на АУАН, а изрично ЗДвП го приравнява само по последици на наказателно постановление и то след неговото влизане в сила - чл.189, ал.11 от ЗДвП - влезият в сила електронен фиш се смята за влязло в сила наказателно постановление. Визираната от жалбоподателя разпоредба касае само и единствено АУАН, но не и ЕФ. Съдът в настоящия си състав счита, че сроковете по чл. 34 ЗАНН важат единствено за издаването на АУАН и за НП. От своя страна шестмесечният преклузивен срок по чл. 34, ал.3 ЗАНН също касае единствено издаването на НП след съставяне на АУАН, какъвто преди електронния фиш не се издава.

По отношение на формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронните фишове, нормите на ЗАНН са неприложими, включително и преценката относно давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, тъй като правилата за това се съдържат в специалния закон - ЗДвП. Законодателят е установил облекчена форма и процедура по издаване на ЕФ в разпоредбите на чл. 189, ал. 4-12 от ЗДвП, при която не се съставя акт за установяване на административно нарушение (АУАН). По силата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за

доброволното / заплащане. Законоустановените реквизити на документа не предполагат посочване на датата на неговото издаване, а единствено на дата и час на извършване на нарушението, което е логично предвид установяването му с автоматизирано техническо средство по смисъла на пар. 6, т. 65 от ДР на ЗДвП. Съгласно пар. 6, т. 63 от ДР на ЗДвП "Електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. При липса на основание за съставяне на АУАН са неприложими сроковете по чл. 34 ЗАНН. Законната препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма. Така в Решение № 7679 от 17.12.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 7879/2021 г., Решение № 8060 от 17.12.2019 г. на АдмС - София по адм. д. № 10097/2019 г., Решение № 7443 от 21.12.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 8928/2020 г., Решение № 1855 от 13.03.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 14145/2019 г., Решение № 7679 от 17.12.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 7879/2021 г., Решение № 6827 от 30.11.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 6085/2020 г., Решение № 8060 от 17.12.2019 г. на АдмС - София по адм. д. № 10097/2019 г. и други.

Неправилно жалбоподателят счита, че административно-наказателната отговорност се погасява по давност в три годишен срок. Освен посоченото жалбоподателят навежда доводи в посока погасена давност съобразно чл. 80, ал.1, т.5 от НК, според който текст наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Съдът счита, че наказателното преследване в настоящия случай е възбудено в законоустановения срок с издаването на ЕФ, а по отношение на изпълнението на административното наказание следва да бъде съобразена разпоредбата на чл. 82, ал.2 от ЗАНН, според която давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Наведената в жалбата разпоредба е приложима единствено за влезли в сила НП, респективно ЕФ, в случая обаче ЕФ не е влязъл в сила и се прилага абсолютната давност (чл. 81, ал.3 от НК), която в случая е четири години и половина от датата на нарушението, изтичането на който срок е пречка за реализиране на административнонаказателната отговорност на лицето. В случая този срок не е изтекъл.

Липсата на посочване на срок и начин на обжалване на ЕФ не е нарушение, доколкото предвидения образец на ЕФ и ЗДвП не предвиждат такъв реквизит. Подобна информация касае единствено информиране на наказаното лице за правата му, за които същото следва да почерпи информация от закона, като очевидно в случая жалбоподателят Р. е упражнил надлежно и не се нарушава правото му на защита. Същото важи за сроковете за подаване на възражение по чл.189, ал.6 от ЗДвП, от която възможност жалбоподателя не се е възползвал.

В случая нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол, надлежно калибрована, при която измерването, регистрирането и записът на нарушенията се извършва от система радар-камера-компютър, като единствената роля на оператора на системата е да позиционира техническото средство, като го насочи към определения за наблюдение участък от пътя и да въведе ограниченията за скоростта на този участък. Ето защо, съдът намира, че процесната система за контрол на скоростта отговаря на изискването на ЗДвП, техническото средство, с което е установено и заснето нарушението, да бъде автоматизирано, за да не позволява човешка намеса при установяването и заснемането на всяко едно конкретно нарушение. Именно по тази причина в ЕФ липсва посочване на конкретен издател, тъй като операторът на системата за видеоконтрол няма това качество.

Следва да се отбележи, че освен снимка на управлението от жалбоподателя автомобил към моментна нарушението, по делото е налична и снимка на самата система за

видеоконтрол, приложена към материалите, изпратени от административнонаказващия орган.

Нарушението е извършено при форма на вина пряк умисъл, доколкото жалбоподателят е съзнавал общественотоопасните последици на деянието си, искал и е целял тяхното настъпване, избирайки скорост за движение над допустимата. Според разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, при избиране скоростта на движение, на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава стойностите на скоростта в км/ч, посочени изчерпателно в тази алинея, в случая 50 км/ч за съответния вид превозно средство за населено място. Движейки се с 82 км/ч, водачът е нарушил това правило за поведение, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по реда на чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

По отношение на определената санкция съдът счита, че размерът на същата е правилно определен от административнонаказващия орган, а с оглед нейния абсолютен размер съдът не би могъл да я измени. Правилно е посочена в ЕФ нарушената законова разпоредба.

Поради изложеното Електронният фиш следва да бъде потвърден.

Разноски следва да бъдат присъдени на СДВР, която чрез юрисконсулт е депозирала писмени бележки. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ (ЕФ) № Серия К № 3778397 на СДВР с дата на нарушението от 11.07.2020г. срещу Р. И. Р., ЕГН: *****, с който е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400.00 лева за административно нарушение на основание чл.21, ал.1 от ЗДвП вр. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Р. И. Р., ЕГН: *****, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд София-град.

Съдия при Софийски районен съд: _____